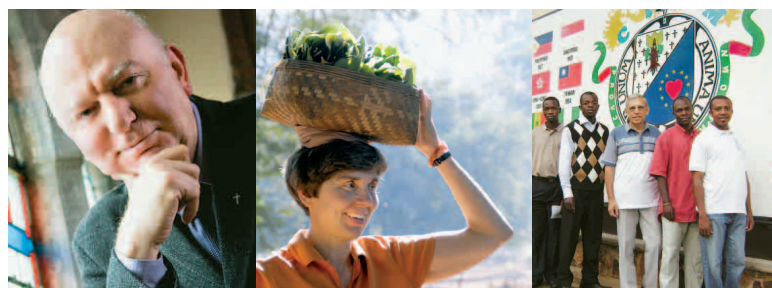

KERK Leven

WEEKBLAD — NUMMER 12 — 18 MAART 2009

Klapstoel
Adelbert
Denaux

blz. 7

Broederlijke
inleefreis
naar India

blz. 8

Paus Benedictus'
eerste
Afrikareis

blz. 12-13

hasselt
mechelen
brugge
antwerpen

LENTEGEUR en een voorzichtig zonnetje in een verkeersluwe woonwijk vol gezinnen, en dat op een vakantie-dag... Hier verwacht je spelende kinderen. Het grasplein met de voetbaldoelen is echter leeg. Aan de overkant zeept een vader zijn auto in, terwijl zijn puberzoon verveeld een waterpistool leegspuit in de struiken. „Nee, nu is het aan mij!”, klinkt wel een kinderstem uit een tuin, maar niemand bewerkt de stoepstenen met krijt, of test op rolschaatsen het asfalt.

Trof je hier twintig jaar geleden op een vroege lentedag meer leven aan? Een onderzoek van de vzw Kind en Samenleving doet alvast denken van wel. Bij de observatie van zeven wijken bleken maar half zo veel kinderen in de openbare ruimte te spelen als bij een gelijkaardige studie in de jaren 1980. 2.300 kinderen tussen zes en veertien werden bovendien ondervraagd over hun buitenspeelgedrag. De eigen tuin bleek bij een grote meerderheid de favoriete speelplek. Op straat, en vooral in bos en wei, spelen ze minder vaak.

Stormen, klimmen

In de praktijk is dus op openbare plaatsen minder spelplezier dan vroeger, maar toch blijkt uit de enquête niet dat de wereld buiten kinderen minder aantrekt. Vanmiddag leveren de kinderen die de zon naar buiten lokt het bewijs: het ene moment wandelen ze braaf in het gelid, het andere bezitten ze plotseling het beton. Twee zusjes stormen naar een verluchtingsrooster van een ondergrondse parkeergarage om zich de warme lucht in de broekspijpen te laten blazen. Een jongen maakt zich los van mama's hand om zijn vader van achter een boom met een denkbeeldig geweer te beschieten. Een peuter beklimt via een muurtje zijn grootvader.

Als het niet de voorkeuren van de kinderen zijn, wat houdt hen dan wel van de straat? Het onderzoek van Kind & Samenleving wijst onder andere op de bebouwing en parkeerplaatsen die de laatste decennia veel mogelijke speelruimte innemen. Op drukke wegen, die je niet zomaar oversteeft en die aldus de leefwereld van kinderen begrenzen. Bovendien kennen mensen hun wijkgenoten minder goed dan twintig jaar geleden. Ouders vertrouwen het minder dat hun kinderen onbewaakt de straat verkennen, kinderen hebben geen buurtvriendjes om mee op te trekken.

Kinderen kiezen minder voor pleinen en parken

Een spel enkel geschikt voor die speciale trappen in die ene straat. Een kamp in het bos, verboden voor meisjes... Al spelend ontdekken kinderen de wereld, en eigenen ze zich die toe. Blijkens nieuw onderzoek echter tref je vandaag in straten, bossen en speeltuinen nog maar half zoveel speelvogels aan als twintig jaar geleden. Zijn de stenen, het gras en de bankjes niet langer hun vriendjes?

Jozefien Van Huffel

Stenen spelen mee

Openbaar terrein blijft aantrekkelijk spelterrein. Toch komt het er minder van. © Scouts Sint-Paulus

Nog een reden is misschien dat ze het simpelweg te druk hebben om even op straat te spelen. Kinderen bewegen wel en verkennen de wereld, maar dan wel georganiseerd, in de sportclub of met de

jeugdbeweging. Onder een brug filmen KSA-leiders hun leden, die vreemd uitgedost een dialoog opvoeren. Een enorm kanon is niet langer een monument, maar een klimtuig in de handen van een

zwerm zesjarigen met scoutsdassen. Op een plein stuiven chiro-meisjes uiteen.

Iets verderop, in een klein stadspark, lopen toch ook buitenspelers los. Op het basketbalplein

trekken vijf volwassen speelvogels krijtlijnen, waarna ze beginnen aan een eigenzinnig partijtje voetbal. „Een vrije dag in de frisse lucht is veel meer waard dan een dag die je in de fauteuil doorbrengt of waarop je de badkamer schoonmaakt”, luidt het.

De mandschommels en de draaimolens staan geen moment stil. „Megacindy, uit de weg!”, brult een jongetje een vriendinnetje toe. Twee vijfjarigen trekken met hun schepjes sporen in het zand buiten de zandbak. Vervolgens nemen ze de taak op zich om zand aan te voeren voor het kasteel van twee meisjes. „Ze moesten nog eens buitenkomen”, lacht de man die hen aanmoedigt. „Het zijn niet mijn dochters hoor, wel van een vriend van me die al dagen ziek in bed ligt.”

Op alle bankjes zitten ouders en begeleiders. „Papa, ik heb niemand om mee te spelen”, wordt een vader aangespoord om een vriendin met kinderen op te bellen. Net dan maakt de zon plaats voor lentedruppels. Het deert de kinderen niet, maar de ouders trekken hun kap over het hoofd en plukken hun kroost van het klimrek. Zijn het soms zij die niet meer graag buitenspeelen? De overvolle speeltuin is bijna leeg, op de grote speelvogels en twee jongens op de schommel na.

Een man die met zijn zontje en dochtertje een diepe kuil graaft, houdt wel vol. „Wij wonen hier vlakbij. Als het te erg wordt, zijn we zo binnen”, verklaart hij. „Onze kinderen gaan naar buiten zodra het weer het toelaat, en daar maken ze geen probleem van. Je merkt het aan een kind dat het al te langbinnen zit. Gisteren was de eerste mooie dag, en ze gedragen zich alsof ze worden vrijgelaten.” Twee andere jongetjes staren geïnteresseerd in de kuil. De oma van één van hen wil naar huis, haar kleinzoon gaat er lachend vandoor. Oma geniet dan maar op een bankje van het graven. De regen stopt, nieuwe kinderen komen aan.

Wordt er nu te weinig buiten gespeeld? Op woensdag 1 april probeert de tweede *Buitenspeeldag* daar iets aan te veranderen voor alle straatnieuwsgierige kinderen, vaders die meespelen en grootmoeders die graag toekijken. Circustechnieken in Essen, kampen bouwen in Berlare, dansen in de straten van Heusden-Zolder – overal in Vlaanderen zullen redenen zijn om niet binnen te blijven. Wie krijgt de smaak te pakken?

Ideeën opdoen om op 1 april naar buiten te trekken kan op de website www.buitenspeeldag.be of telefonisch via 03/821.06.06.